

Год. II.

Априлий 1893.

Брой IV.

СПАСЕНЪ ЛИ СЪМЪ.

Когато болнитъ почнуватъ да оздравяватъ, тѣ мислятъ за много нѣща. Тѣ иматъ изобилно врѣме да мислятъ. Даже когато болѣстѣта имъ не е опасна и докторитѣ увѣряватъ болниятъ, че тѣ ще го испѣрятъ, пакъ болѣстѣта го принася толкова близо до смъртъта, та самата мисль му напомнява да размисли каква е надѣждата му за едно жилище въ ония градъ, на когото жителитѣ никога не казватъ “боленъ съмъ.”

Въ размишлението ни върху този най-важенъ и пужденъ въпросъ, първото нѣщо, което привлича вниманието ни е, фактътъ, че на всякадѣ въ Библията спасението е въ настояще врѣме. Чрѣзъ това знаемъ, че сме прѣминали отъ смъртъ въ животъ; “този е животъ вѣченъ щото да познаемъ самото истиннаго Бога и Иисуса Христа, когото ти проводи.” Ако ся не спасемъ тукъ, не ще бждемъ спасявани слѣдъ като прѣминемъ този животъ. Ако би че не сме избавени отъ грѣхъ когато сме на земята, не ще бждемъ избавени отъ грѣхътъ слѣдъ смъртъта. Питаннието за това е, настоящата сознательность. Имашъ ли такава опитность за настоящето си спасение.

Нѣкои добри хора ся видятъ да иматъ усѣщания прилични на тѣзи: “Почнахъ правъ начинъ да живѣя чрѣзъ упование въ Христа, и ако бждъ спасенъ за много дни, и спомогнхъ чрѣзъ Духа Святаго, надывамъ ся да изработя спасението си. Не смѣя да кажа, че съмъ спасенъ сега, и ако умрѣ днесъ, както съмъ, че безъ друго ще отидѣ на небето.”

Нъ Апостолъ Павелъ като пишеше на святиитѣ въ Филипи да изработватъ спасението си, не означаваше, че тѣ трѣбва да работятъ за да ся увѣрятъ, че сж спасени, нъ да го развиватъ и да го направятъ по-дѣятелно. Това е значението на казаното: “Вий сте спасени, не работете.” Ако азъ съмъ увѣренъ, че ще наслѣдя Царството Небесно, то не е достаточна причина за да бждъ паразитъ на

земята,—само прикарвамъ живота си и ходя като бездѣлникъ. Колкото повече съмъ увѣренъ за спасението си, толкова по усърденъ трѣбва да съмъ за да растѣ въ благодать щото да станѣ достоенъ за наслѣдието принадлежаче на святиитѣ.

Какъ, тогава, ние знаемъ, че сме прѣминали отъ смъртъ въ животъ? Иоаннъ ни дава ясно доказателство: “Понеже ние любимъ братията.” И това е добро доказателство. Можемъ да си въображаваме, че любимъ Христа. Той е надалечъ, нъ неговитѣ братия и нашитѣ сж около ни. Мнозина отъ тѣхъ сж съ много голѣми погрѣшки, и мнозина отъ тѣхъ сж ни досадили и умрѣзали да ги глѣдаме. Нъ пакъ обичаме ли ги, при всичкитѣ имъ недостатъци заради Него? Св. Иоаннъ казва, “защото Богъ е любовь, и всякой който люби отъ Бога е роденъ.” Сега, ако сме родени отъ Бога, то ся знае, ние сме спасени. И ние сме родени отъ Него, ако го любимъ, и Иисуса Христа когото Той е проводилъ, още и братията. Любовьта е нѣщо за съзнателность. Не можемъ я притѣжава, не я знаемъ. Тукъ тогава лесно ся прилага доказателството. Вѣра не е само умственъ вѣрване, нъ едно любезно упование въ Христа. Като притѣжаваме това, трѣбва да любимъ Отца, който даде сина своего, и нужно е за тази причина да любимъ всичкитѣ негови. Тази любовь не е съвършенна, тя не може да е съвършенна въ този свѣтъ, нъ непозбѣжно тя трѣбва да е усърдна.

МАЛКИТѢ ДѢЦА.

Спасителтътъ направилъ този цѣлий прѣдмѣтъ толкова ясенъ, колкото е възможно, когато взема едно малко дѣте на ръцѣтъ си, и каза: “на такива е Царството Божие.” То ся знае, Той искаше да каже, че този който, има духътъ на едно дѣте, смиренъ, кроткъ, любезенъ, е наслѣдникъ Божий, и сыгражданникъ на святиитѣ. Сега, това дѣте бѣше

безъ порокъ, както и самъ Христосъ въ дѣтинство-то си. Това бѣше едно Галилейско дѣте. Обикновенно дѣте той прѣдставлява изяснение. Това дѣте слѣдъ това може да си е отишло у дома си и угорчило майка си въ нѣщо. Тя може да го е наричала даже лоше дѣте, нѣ при все това тя знаеше, че това дѣте я любеше, и като го туряше въ малкото му лѣгло, то е казвало, "любя ви мамо." Това е картина на чадото Божие, която нашиятъ Спасителъ прѣдстави за примѣръ да си слѣдва, примѣръ не свършенъ, нѣ любезенъ.

Една Персиска Мисль.

Слѣдующийтъ прѣводъ отъ Ялеладинъ, Персийскій поетъ, съдържа единъ многоцѣненъ урокъ върху вѣротърпимостта. Милсей еднаждъ чулъ единъ овчаръ да си моли по слѣдующи начинъ: О Боже изяви ми гдѣ си нахождашъ, за да мож да станъ твой слуга; азъ ще ти чисти обувката, ще ти чеша косата, ще ти кърпя дрѣхитѣ, и ще ти донасямъ мѣлото." Когато Мойсей го чулъ да си моли по този глупавъ начинъ, той го изобличилъ, като казалъ: "О безумне! и баща ти ако да бѣше Мюсюлманинъ, ти си станалъ безбожникъ. Богъ е духъ, и не се нуждае отъ подобни груби служения каквито ти въ своето невежество си прѣдполагашъ." Пастирѣтъ се посрами отъ изобличението му, раздра дрѣхитѣ си и забѣгна въ пустинята. Тогава ся чу гласъ отъ небето, който казва: Мойсее защо пропъди работата ми? Твоята длъжностъ е да примирявашъ Мойтъ народъ съ Мене, а не да ги пропъждашъ отъ мене. Не си нуждае отъ тѣхнитѣ славословия като съмъ възвисенъ надъ всички подобни нужди. Далъ съмъ навсяко плѣме разни обичаи и форми да ми славятъ, и ми ся покланятъ.

Азъ не гледамъ на думитѣ що ся изговарятъ, но на сърдцето, което ги принася. Не изисквамъ красноречиви думи, но едно распалено сърдце. Тѣхнитѣ начини да изявяватъ прѣданността си къмъ мене сж разни, но до когато молитвитѣ имъ сж сърдечни, тѣ сж приѣти."

Генералъ Грантъ-Американскійтъ Герой.

Картината на отсрѣщната страница прѣдставлява образа на прочутиятъ Американски пълководецъ и прѣдседателъ на Съед. Държави отъ Мартъ 4-й 1869. до Мартъ 4-й 1877 г. Той ся отличилъ и запамятилъ името си въ Американската История въ послѣдната междуособна война за освобождението на робитѣ въ Съед. Държави на Америка. Грантъ е роденъ въ Априлъ 27-й 1822 г. отъ Шотландски праотци въ Штатъ Охио, отъ които той наслѣдилъ такива качества, които го приспособиха да сми-

ри бунтътъ въ Южнитѣ щати.

Той е възпитанъ въ Уестъ Пойнтъ, самото конкерско училище на сѣверъ, което правителството поддържа. Слѣдъ като свършилъ училището си, той прие служба въ войската, и въ войната на Съед. Държави съ Мексико, доста ся отличилъ по своята честностъ и геройство. Обаче въ 1852 г. той си даде оставката и стана земледѣлецъ, нѣ въ 1858 г. той остави това занятие, и станъ търговецъ на кундураджийска стока. Той ся занимаваше съ търговия, когато междуособната Война въ Америка избухна въ 1861 година.

Причината на тази ужасна война вкратцѣ казана е тази: Въ изборитѣ за прѣдседателъ и подпрѣдседателъ на Съед. Държави въ 1860 г. имаше четири кандидати, които прѣдставлявахъ разнитѣ партии: Републиканската, Демократическата, Демократически Съединена и Съединената партия, всички си имахъ своитѣ кандидати. Въ тази политическа борба Авраамъ Линколнъ ся избра за прѣдседателъ.

Южнитѣ Штати заплашвахъ, че въ случай Републиканската партия успѣе въ изборитѣ, тѣ ще ся отцѣпятъ отъ Съюза. Тѣ претендирахъ че Г-нъ Линколнъ ще е прѣдседателъ само на една секция отъ Съед. Държави, и че той ще ся намиса въ штатнитѣ имъ дѣла, не ще ги защитава отъ конгреса относително робството, и за това тѣзи штати имали право да ся отцѣпятъ отъ Съединенитѣ Държави и съставятъ единъ новъ съюзъ отъ южнитѣ штати. около Февруарий 1861 год. седемъ штати вече бѣхъ ся отдѣлили, и на 4-й Февруарий си избрахъ прѣдседателъ Джеферсонъ Дейвисъ.

Въ това врѣме прѣдседателя Букананъ чийто врѣме истичаше на Мартъ 4-тъ (н. к.) както самъ, така и съвѣтниците му съчувствувахъ съ бунтовниците. Цѣлото управление ся деморализирало, нѣ щомъ Г-нъ Линколнъ прие управлението, той ся рѣши да възстанови миръ и тишина.

Въ тѣзи трудни врѣмена на отечеството му Грантъ прѣдложи себе си доброволно за да спомогне на правителството. Той бѣше търговецъ когато войната започна. Наскоро слѣдъ като влѣзе въ войската той бѣ назначенъ за подполковникъ, и не слѣдъ дълго врѣме стана полковникъ на доброволцитѣ. Той бѣ сега назначенъ да командува войска въ Кайро. На Септемврий 1-й 1861 той привзе Падухахъ, градъ при устиета на рѣка Тенесий. Тази му побѣда вдѣхна довѣрие въ неговата способностъ. Тогава полковникъ Грантъ привзе калетата Данилсонъ и Хенри, и ся повиши на Генералъ. Идущийтъ главенъ походъ на Генерала Гранта бѣше защитата му на Чатаногоа, и за неговото юначество Американската камара издаде особенъ медалъ въ негова честь. Слѣдъ това той бѣ назначенъ за главно-

командующъ на цѣлата войска на Съединенитѣ Държави. Цѣллитъ народъ сега си обърна очитѣ къмъ Грапта съ довѣрие, че той ще смири бунтовниците, и възвърне единството на държавата.

Първата обща заповѣдь, която той издаде като главно-командующъ на войската, Мартъ 5 й 1864 год., бѣше, че неговата квартира ще е съ войската на полето, и до друго извѣстие съ войската на рѣката Потомакъ. До сега войната бѣ сжществувала за три години, бѣ ся послѣдвала съ голѣми загуби на хора и имущество, и все съ надѣжда че единството на цѣлата Американска Република ще ся унази. Успѣхътъ на Генералъ Гранта въ подчинени мѣста даваше надѣжда, че той ще успѣе тъй сжщо когато е главно-командующий на войската. Неговото довѣрие въ себе си, че може да побѣди, прѣданността на войската му и поддржката на цѣллитъ народъ съдѣйствувахъ за да довърши побѣдата надъ размирниците.

Той сега ся подпрѣтна да привзѣме Ричмондъ столицата на бунтовниците, гдѣто Генералъ Лий, единъ отъ най-способнитѣ, бѣ ся укрѣпилъ, както Османъ Паша въ Илѣвенъ. Генералъ Грантъ обсади Лий така натѣсно щото съобщението съ Ричмондъ ся прикъсна. Въ Мартъ 19-й 1865 г., Петербургъ падна, и на 2-й отъ сжщия мѣсець сѣвернитѣ войски влѣзохъ въ столицата на южнитѣ бунтовнически штати. На 2-й, самиятъ Лий ся прѣдаде съ 27,000 войници плѣнници, и бунтътъ ся смири. Загубата на Генералъ Грантъ прѣзъ тая година бѣ 12,693 убити, 49,559 ранени, и 20,498 игубени; всичко 82,720. Въ сжщото врѣме той зема 66,000 пленници отъ бунтовниците: колко бунтовници бѣхъ убити и ранени не може да ся узнае.

Условиата, които ся дадохъ на генералъ Лий бѣхъ най-добритѣ, и другитѣ бунтовници си сложихъ пушкитѣ подъ сжщитѣ благоприятни условия. Венчко отиваше на добро, обаче, извѣстието за убийството на прѣдсѣдателя Линколнъ нажали цѣллитъ народъ. Подпрѣдсѣдателя, Г-нъ Джонсонъ, стана Прѣдсѣдатель, и реконструкцията на бунтовническитѣ штати започна въ която Генералъ Грантъ като главно-командующъ на войската ся отличи въ своята си мудрость и честно поведение.

Въ 1868 год. той сѣ избра за прѣдсѣдатель

на Съединенитѣ Държави, който и прие 214 избирателни гласове, и 80 бѣхъ вхърлени на съперника кандидатъ Хорацило Сейморъ; ако и да Републиканската партия бѣше ся разцѣпила на двѣ, той пакъ ся избра за прѣдсѣдатель въ 1872 г. като прие 286 гласове, а когато другитѣ кандидатъ прие само 40 гласа.

Слѣдъ като свърши вторитѣ си термъ, като прѣдсѣдатель на Съединенитѣ Държави, той направя едно пжтишествие като посѣти всичкитѣ велики държави въ Европа и Азия, и гдѣто прие отлични почести, ако и да не бѣ официаленъ прѣдставителъ на отечеството си. Всичкитѣ народи и владетели ся надпрѣварвахъ да му отдаватъ почести както подобаваше да ся даде на първий гражданинъ на Републиката въ новий свѣтъ. И неговото поведение въ сношеннето си съ другитѣ народи бѣше таково, щото привлѣче почетъта на всички съ които той дойде

въ съобщение. Неговото пжтишествие прѣмахна много отъ прѣдразсѣдѣнитѣ противъ новата република, и новий рѣжимъ управление което ся бѣ въвело въ Новий Свѣтъ.

Слѣдъ завращаннето му, 1880 год., една часть отъ Републиканската партия, противъ установеный обичай на отечеството му, поиска да го назначи за прѣдсѣдатель третий пжтъ, нъ не сполучи. Не чо народа нѣмаше довѣрие въ

него, и не го почиташе и обичаше оне, нъ че не искаше да ся възложи тоя високъ чинъ никому за повече отъ осемъ години.

Въ характерътъ си, той бѣ неопатненъ, смиренъ, мълчеливъ — повече мислене а по-малко говореше. Той никога не търсеше службата, която занимаваше, нъ службата го търсеше. Примѣрътъ му е билъ Християнски. Казва ся за него, че всякога, даже при най-труднитѣ му обстоятелства, той е билъ редовенъ на църква въ Св. Недѣля, и всякога е улеснявалъ всички удома му, да присѣтствуватъ на църква. Той, освѣнъ по нужда за милость, не позволяваше пайтона му да ся впрѣга въ Недѣля, за да може неговътъ слуга да иде на Богослужение. Такавъ характеръ заслужва да ся поддржя отъ всички които занимаватъ високи постове.

Вашингтонъ, Линколнъ, Гарфилдъ Грантъ и Гладстонъ трѣбва да ся идеали за нашитѣ държавници да изучаватъ и слѣдватъ.

Образътъ на Любовта.

Има много начини по които може да се чете Библията—като история за миналото—сбирка от образци или примѣри—Законъ отъ Нравоучение—Развиване на начала —Съкровище отъ обѣщание—Сбирка отъ наставления—Томъ отъ мъдростъ и поезия, или само като предметъ отъ искусни съдби на вънкашно прѣобразованіе. Истинното заключение отъ такова испытание и четене на Библията служи като откровение за учението на Исуса Христа. Богъ даде сина си и Синътъ положи живота си за да истълкува Писанията, които говоряха за Него. Христосъ казва, “Испитвайте писанията—тѣ свидѣтелствуватъ за мене.”

На една отъ планинскитѣ стрѣмнини на Нью-хампша, Съед. Държави на Америка се вижда единъ чудесенъ каменистъ върхъ, но страницитѣ на откровението не носятъ върху своето лице каменистъ връхъ, но единъ образъ на чудна любовь.

Дава ни ся едно много добро впечатление за даровитостъ на първото очертание на Американското съчинение за Георги Вашингтона, това описание е тъй хуваво щото то ни прѣдставлява единъ съвършенъ образъ на Георги Вашингтона. Така сжщо сжщо и Библията когато тя е описание на священната история и Божественното Законодателство, прѣдставлява ни образътъ на Исуса Христа. По този начинъ можемъ да изучаваме тѣзи стари священни страници отъ горѣпомѣнатата история и биография, поезия, пророчество, наставления и обѣщания и тогава вѣрата ни ще види едно мъчно явление за съществуването на истината и любовта ще пригърне поклонението и благоволеніето, които прѣдставляватъ образътъ на Исуса Христа.

ОПИТНОСТЪТА НА ЕДИНЪ ХРИСТИЯНСКИ МОРЯКЪ.

Набожнитѣ моряци ся рѣдкость, но пакъ сегизъ, тогизъ ся намѣрва по единъ, който да живѣе благочестивъ Християнски животъ, даже посредъ нечестіето и грѣховността толкова, обикновени въ рѣдната частъ на корабътъ. Такъвъ бѣше Х., младъ Данецъ, съ честното изражение на когото съ дѣтинското му въ Христа упование, съ сръдоточното му намѣрение, съ трудовѣтъ (подвизитѣ) му между сътрапезницитѣ си, съ усърдната му опитность, съ набожнитѣ му молитви и съ сръдечнитѣ му словословия, ний бѣхмъ много назидавани прѣзъ едно дълго пътуване. Той бѣше единъ отъ най-добритѣ моряци на парахода, и когато бѣше на длъжность често ни поздравляваше съ едно клюмнувание глава и усмивка, и ся много радваше, когато ся свършваше врѣмето на пазяние стража, да можемъ да прѣминемя заедно колкото врѣме бѣ згодно или приятно въ разговоръ за Христа. При раздѣлението ни азъ му поискахъ единъ писменъ отчетъ за опит-

ността му и когото даде както слѣдва.

Азъ съмъ ся родилъ въ Копенхагенъ. Отъ най-ранното си запаметяване всякога съмъ ималъ почетъ за религията. Отецеството ми счита всяко едно роденъ и кръстенъ тамъ като членъ на църквата. Родителитѣ ми бѣхж Лютерани, и азъ бѣхъ роденъ и въспитанъ въ тая вѣра. На десетъ годишната си възраст испроводихъ мя за три години, на едно училище и вѣщо двадесетъ мили на далечъ. То бѣше тамъ гдѣто азъ за пръвъ пѣтъ научихъ нѣщо за Бога, небето, пакълтъ, вѣрата и за бѣдѣщия животъ. Учителтъ ми не бѣше само Държавенъ Християнинъ, но азъ мисля, сжщински, и той често ми говораше за нуждата да бѣдѣ Християнинъ даже въ оная крѣпка възраст. Когато ся завърнахъ у дома той ми прати едно писмо придружено съ “Абатовий Младъ Християнинъ” (Abbott's Young Christian, на Дански языкъ, прочетохъ книгата. Истиннитѣ ѳ ся впечатихъ въ умътъ ми. Често съмъ усѣщалъ Духътъ Божий да ся бори съ мене, но не съ трайно слѣдствие. На тринадесетата си година азъ напуснахъ отечеството си съ единъ корабъ, на който вуйка ми бѣше притежателъ и капитанъ, на пѣтъ за Бостонъ. Той бѣше членъ на Конгрегационалистката църква въ Масачусецъ. Той мя научи на десетѣхъ заповѣди на Английски, и по-нѣкогаждъ ми говораше много усърдно за душеспасението ми. При пристиганіето ми въ Америка азъ отидохъ въ дома съ вуйка си, и тамъ азъ ся запознахъ съ това което за мене бѣше съвсемъ ново—домашни молитви. Цѣлата фамилия ся събираше, и вратитѣ ся затваряхъ. Заничахъ изъ стаята, и ся чудѣхъ какво има да послѣдва.

Вуйка ми земаше Библията, прочитае една глава и, тогава всички колѣничехъ, когато той ся моляше. Всичко това бѣше странно за мене. Въ Августъ корабътъ ни пакъ бѣше готовъ за по море. Ний ся отправихме за Кронщатъ: Направихме едно бързо отиваніе, и въ крайтъ на Ноемврий ний ся пакъ завърнахме. Корабътъ имаше да чака до Февруарий, и азъ ся ползувахъ отъ свободното врѣме като отивахъ въ училище, и учахъ началата на Английски языкъ, и скоро бѣхъ въ положение да четъ и пишъ свободно. Всекидневни молитви, четение Св. Писание, и прѣговаряние стихове отъ Библията бѣхж нови и затруднителни за моитѣ чужди идеи. Азъ отивахъ и рѣдовно на Недѣлното училище. Учителтъ ми бѣше единъ благочестивъ чловѣкъ и първитѣ разговоръ на когото произведе сжщинско сериозно впечатление въ умътъ ми. Сжщо, и пастиртъ бѣше благочестивъ чловѣкъ, рѣвността на когото за спасение на души често мя довеждаше да роня слзи, и мя праваше да усѣшамъ, че азъ не бѣхъ такъвъ какъвто трѣбваше да бѣдѣ. Но азъ често изгубвахъ тѣзи усѣщания, и дяволтъ мя искуша-

ваше да мисля. Ти сега си почти Християнинъ.

Прѣкарахъ у дома двѣ сѣдмичи, направихъ друго едно пътувание, и ся завърнахъ да прѣкарамъ и друга зима въ посѣщаваніе училище усъвършенствующъ знанието си на языкътъ на усвоеното ми отечество. Често правихъ рѣшение, че ще служж Господу, но тѣ бѣхъ направени въ собствената ми сила, и тѣй често несполучвахъ както и често направени. Мѣстниятъ пастиръ, отъ по напослѣ починалъ, бѣше много вѣренъ и ся много интересуваше въ мене. Въ пролѣтъта тръгнахъ за по море съ другъ капитанинъ и съ другъ корабъ. Прѣзъ врѣмето на двѣтѣ пътувания, които направихъ съ този капитанъ и съ този корабъ, азъ пакъ изгубихъ всичкитѣ си религиозни впечатления, тѣй като на корабътъ нѣмаше ни единъ който любяше Господа Исуса Христа. Завърнахъ ся у дома въ Декемврий, точно когато вуйка ми, който бѣше прѣстигналъ въ Октомврий, бѣше готовъ за друго пътувание. До това врѣме баща ми бѣше станалъ Християнинъ. Това имаше свойтъ си ефектъ (слѣдствие) врѣхъ мене. Не ся съмнявахъ, че всекидневни молитви ся принасяхъ за спасението ми. Въ Януарий ний отплувахме, както въ по-първитѣ години, обикновенната обиколка за Югъ и отъ тамъ за Кроншадъ и пакъ обратно за Бостонъ, и азъ още бѣхъ безъ Бога и безъ интересъ въ Христа! О, колко е голѣма Божията милость! кой може да я измѣри? Като прѣстигнахъ у дома рано въ слѣдующий Ноемврий, почнахъ изново училище съ цѣлъ да изживя и друга зима въ лично осъвършенствование. Единъ день дойде вуйка ми да мя види, каза ми че продалъ стариятъ си корабъ, но деверъ му купилъ единъ новъ бързъ готовъ да отплува за Калифорния. И той бѣше дошелъ да види дали ще обичамъ да поетя въ него за прѣдъ матата. Слѣдъ малко размисленіе азъ рѣшихъ да идж, и на двадесатий Декемврий пакъ оставихъ дома и родителитѣ си за Сан-Францеско. Корабътъ отплува отъ Новий Йоркъ. Пътуванието на отиваніе бѣше приятно, но къмъ дома нѣщо по приятно. То бѣше въ врѣме на завръщаніето ни къмъ дома дѣто, посредствомъ съдѣйствіето на единъ благочестивъ Норвежець морякъ, азъ ся обърнахъ къмъ Бога. Туй пътувание стигна възвратната точка на живота ми. Този посвѣтенъ Божий человекъ говораше ми тѣй направо за грѣховността ми, и ми изявляваше тѣй любезно и ясно какъвъ съмъ билъ по естество, и какъ би могълъ да ся спася, щото скоро достигнахъ до едно плачевно познание за голѣмата ми нужда отъ единъ Спасителъ. Почувствувахъ че съмъ грѣшникъ и че трѣбва да бѣдж спасенъ по благодать. Почнахъ усърдно да ся моля за прощение, и единъ день усѣтихъ до като ся моляхъ, че Христосъ е мой спасителъ; че поради Него и сичкитѣ ми грѣхове сж простени.

Азъ не усѣдахъ оная съкрушающа тѣжина и она товаръ на грѣхътъ прѣди обрацаніето, за които нѣкоп разказватъ; нито пакъ станахъ "непозразимо" честитъ напослѣ. Азъ имахъ искрено покаяніе за грѣхъ, миръ въ прощение, и радость въ Духа Святаго, когато почувствувахъ свидѣтелството за въсприеманіето си. Като стигнахъ у дома, родителитѣ ми ся радвахъ, както обикновенно, да мя видятъ, но когато имъ казахъ какво Богъ извърши за моята душа, тѣ ся възрадвахъ прѣмногъ. Азъ тутакси ся присѣдинихъ съ църквата, заедно съ любезниятъ си приятелъ и духовецъ свѣтеникъ, Норвежецьтъ морякъ. О, какъвъ децъ бѣше децътъ, на кръщеніето и съединеніето ми съ войнствующата църква! Азъ тогава не оцѣнявахъ, както напослѣ оцѣнявахъ величнето, тържественността на онзи славенъ децъ; децътъ който, мя прѣсѣдини съ видимата църква, и мя направи наслѣдникъ чрѣзъ Исуса Христа, на едно наслѣдно нетленно, неоскъряемо и неповѣхноваемо. Отъ обрѣщаніето ми напослѣ направихъ нѣколко пътувания и считамъ послѣднитѣ двѣ или три години за най-честити въ живота си. Азъ зная, че ако живѣя близо при Христа то всякога ще бѣдж така. Решенъ съмъ да живѣя за Христа. Врѣме, дарби, влияние и пари всички ще бѣджтъ изживени въ служение Нему, и за негова Честъ и Слава.

Писателътъ има само да приложи, че младиятъ му приятелъ морякъ още живѣе споредъ славното си решение. Нарѣдко псувашъ, нежелешъ, не крадешъ, неприлюбоудѣйствувашъ; какво повече Богъ може да изиска отъ тебе? Благодарение Богу, че отвори очитѣ ми, и ми показа грѣховността на сърдцето ми. Въ Февруарий корабътъ ни пакъ бѣше готовъ, ний отплувахме за Новий Орлеанъ, и отъ тамъ за Кроншадъ. Азъ възлѣзохъ на корабътъ съ сериозни усѣщания, и съ много добри книги. Въ сношеніята си съ лоша дружина азъ скоро изгубихъ сичкитѣ си добри усѣщания и желанія. На първий Мартъ ний пристигнахме въ Новий Орлеанъ. Вуйка ми мя отведи въ Свята Недѣля на църква, и азъ никога нѣма да забравя това шо чухъ за Божията милость и дълготърпение къмъ грѣшникъ. Ний пристигнахме въ Кроншадъ въ послѣдната часть на Май. Вуйка ми, както обикновенно, мя отведе въ църква, но сърдцето ми ся виждаше закоравело къмъ всяко чувство на Божията милость. Гдѣ нѣхъ да ся намѣря сега ако тогава Богъ мя призовеше за послѣднийтъ ми отчетъ? Азъ изоставихъ нѣколко послѣдовавши пътувания, въ които моето религиозно състояние оставаше сжщо за каквото по горѣ разказахъ. Въ сжщото врѣме, баща ми бѣше ся приселилъ въ Масачусецъ, и на слѣдующето си завръщаніе отъ по море азъ имахъ да поздравя фамилията си въ домътъ имъ въ Новий Свѣтъ.

Странни Хора.

Китайците вършатъ всичко наопаки. Компасти имъ сочатъ къмъ югъ вмѣсто къмъ сѣверъ. Мъжикътъ носатъ фусти, а женитъ панталони; и пакъ мъжикътъ оставатъ коситъ си дълги а женитъ ги събиратъ на възелъ. Шивачи и модисти сж мъжикътъ; женитъ носатъ товари. Говоримиятъ езикъ не се пише, и писменниятъ езикъ не се говори. Книгите се четатъ назадъ, и бѣлѣжки се поставятъ отгорѣ. Бѣло се употребява за жалѣние, а пѣвѣститъ носятъ черно, и на пѣвѣститъ служатъ не млади моме, но стари баби.

На Китайски прѣзимето иде най-варѣдъ, и тѣ си стискатъ своитъ рѣцѣ, вмѣсто да стискатъ рѣцѣтѣ на тѣзи, които поздравяватъ. Кораби се пускатъ въ водата отъ страна. Китайците захващатъ обѣдтъ си съ сладко ядене, и го свършватъ съ супа и риба. Берберинътъ стряже коситъ на горѣ и постѣ на долу и тогазъ ги изглажда съ малко ножче, което ся тика и въ носътъ за извличане ненужни косми; и работата ся свършва съ очистването на ушитъ съ едно кжече памукъ, закрѣпено на една желѣзна жаца.

Бодливиятъ Проповѣдникъ.

“Сестро, не мож да искарашъ тази сума право. Не ще ли ми помогнешъ?” попита малката Нели, като влѣзе въ стаята съ плочата си.

Ти трѣбва да си много тъжна за да не разбирашъ такова просто нѣщо,” отговори Мария, като взе плочата нетърпеливо изъ рѣцѣтѣ на дѣтето. Сега, ако си сирих да ся бавя съ твоята аритметика нѣма да ми остане врѣме да ся упражнявамъ!”

“Не врѣди,” каза Нели кротко.

“О, нѣма нужда да си отивашъ. Мисля че мож да сиестя врѣмето по нѣкакъвъ начинъ,” и много е ясно, ако и по единъ неприятенъ начинъ, Мария разясни мъжниятъ задаткъ, и тѣй Нели изнамери гдѣ е била погрѣшката ѝ.

“Марко!” извика майка ѝ отъ мотвактъ.

“Боя ся, че Тома е забравилъ да ся спре на бакалинтъ да поржча прасквитѣ. Напомни ли му пакъ прѣди да излѣзе?”

“Не; азъ мисляхъ че той трѣбва да запомни веднѣжъ, безъ да му ся напомнюва постоянно,” Мария отговори, яростно. Мисля, че ще трѣбва да идж да ги поржчатъ.

“Не бива, ако си занята,” майка ѝ отговори. “Азъ ще почакамъ за тѣхъ до слѣдъ пладнѣ, до като Тома ся дойде.”

“Не, това не струва; азъ ще отида,” и Мария като си наложи шапката извърши работата.

То бѣ една горѣща утрина, когато ся завърна Мария отъ расходката излѣзе на чардактъ да ся расхладн.

Една зелена, бодлива кестенева чоролунка

(шюлунка) бѣше паднала отъ дървото прѣдъ кжщата и дѣдо я побутваше насамъ нататакъ замислено съ бастонътъ си, като думаше:

“Жално е, че нѣщо съ такава добра вътрѣшност като кестневата шюлунка ще има такова бодливо остро покривало; нали?”

“Да, азъ прѣдпочитамъ да мина безъ кестенета отъ колкото да ся поврѣждамъ рѣцетѣ, като обѣлвамъ такава бодлива шюлунка,” отговори Мария, като ся вѣяше съ шароката шапка.

“Но пакъ ти е само на външноста бодлива,” каза дѣдо ѝ. “Тя има една кадифяна люспа до бодливата външноста, и пѣма по-сладки ядки отколкото кахянитъ гладки хубости, които ся криятъ въ мекинтъ си скривалища. Тази кестенева шюлунка мя прави да мисля за нѣкого когото познавамъ.”

“За кого?” попита Мария, заинтересувана.

“За една малка моя приятелка, която има най-благото по възможности сърдце. Тя е винаги готова да стори добрина на нѣкого, и ти никога не отказва да направи добро: по ти всякога ся показватъ нѣблагодарности когато тя извършва благодарности, и казва толкова остри разярители нѣща, щото човекътъ ся искушава да забравя жаркото сърдце отвѣтрѣ и да помни само бодливата шюлунка. Ако само да би извършувала благодарности ся по единъ благъ начинъ, тѣ бихж ся двойно уцѣнявали.”

Мария ся изчерви. “Азъ мисля че означаваши мене дѣдъ,” каза ти, слѣдъ едно кратко млчание. “Не мисляхъ, че врѣди много, ако азъ помжмрювамъ малко до тогава до когато азъ извършвамъ каквото ми кажешъ.”

“Прави човекътъ да мисли понѣкогашъ като че не струва да ся бѣде прѣститъ за хатърътъ на ядката,” дѣдо отговори. “Дано този бодливъ проповѣдникъ ти проповѣда една проповѣдъ, драга ми, и ся научишъ да вършишъ добри дѣла благодарно.”

Мойсей хвърленъ между трѣстѣта въ рѣката Нилъ.

Слѣдъ прѣселването на Израилъ въ Египетъ Богъ имъ обѣща, че ще ги възвърне въ Палестина, която земя той имъ обѣща за наслѣдие на потомството имъ. Не само ся обѣща за да ги възвърне въ Хапанъ, нѣ и още ще ги направи великъ народъ. Потомцитъ на синоветѣ Яковови ся размножихж до такава степенъ щото самиятъ Египетски царъ ся уплаши отъ тѣхното число. Нѣма сумнение, че нравствениятъ характеръ на Израилскиятъ народъ спомогна да голѣма степенъ за това чудно нарастванне по число и по сила. Ние четемъ, че Еврейскитъ жени сж здрави, и мжжѣтъ по-яки отъ Египтянитѣ. Богъ и естеството спомогнахж имъ по единъ чудесенъ начинъ.

Египетскитъ царъ бѣше въ недоумение що

да стори съ тѣхъ. Той го бѣше страхъ да не би въ случай на война, този страшенъ народъ ся съедини съ неприятелитѣ му, и изтѣзчатъ изъ мѣстото. Той испърво ся потруди чрѣзъ акушеркитѣ да погуби мжжкитѣ имъ дѣца, но тѣ ся страхувахъ отъ Бога, и не извършихъ гнусната заповѣдь на царя. Тогава Фараонъ даде една ясна заповѣдь. „Всяко мжжко дѣте да ся хвърли въ рѣката, а женско да ся оставя да живѣе.“

Когато Мойсей ся роди, заповѣдта за да ся хвърга всяко мжжко дѣте ся изпълняваше съ жестока строгость. Майка му видѣ, че дѣтето бѣше прѣкрасно, и види ся, че въ самиятъ му погледъ ся показваше, че Богъ бѣ го назначилъ за една важна работа да върши въ свѣтътъ. Тя съ голѣмъ страхъ го кри за два три мѣсеца, ужъ съ надѣжда дано царската заповѣдь ся измѣни, нѣ всяката ѝ надѣжда излѣзе напразно. Агентитѣ, които Фараонъ бѣ поставилъ за да бдятъ, щото Еврейскитѣ дѣца да ся хвърлятъ въ рѣката, бѣхъ на диригъ ѝ, най-послѣ като видѣ, че не може вече да го крие, тя взе една кошница и я намаза съ смола, и тури дѣтенцето ся въ нея, която кошница тя пука между трѣстѣта въ рѣката Нилъ.

По обичаю, Фараоновата дъщеря тогава излѣзе да ся окъпи въ рѣката; съзрѣ въ трѣстѣта кошницата, и проводи една слугиня та я донесе. „Като раствори ковчежицѣтъ, тя видѣ едно прѣкрасно дѣте, токо що ся било събудило отъ сънъ и плачело. Тя го пожела, защото дѣтето бѣше прѣкрасно. Види ся, че майката Мойсейва бѣ испратила дъщеря си за да види що ще стане съ дѣтето. Като видѣ, че Фараоновата дъщеря пожела братчето ѝ, тя начаса внуши на княгинята за да повика Еврейка дойкинѣ за да го отглѣда за нея. Най-естественото нѣщо, което тя щѣше да направѣ е да повика майка си. Понеже въ онова врѣме имаше много жени дойкини чийто дѣца бѣхъ хвърлени въ рѣката, то никакво подозрѣние не можеше да има, че дойкинѣта можеше да е майката на самото дѣте.

Слѣдъ отглежданѣто на Мойсея, майка му го доведе въ царскитѣ палати и даде го на княгинята, дъщерята Фараонова. Какво възпитание Мойсей прие въ първитѣ години на живота си, немо-

жемъ да знаемъ точно. Види ся, че майка му е разказвала за потеклото му, какъ той бѣ хвърленъ въ рѣката слѣдъ толкова дълго криванне, и какъ сестра му стоеше на далечъ за да види какво ще стане съ него. Тѣзи раскази отъ благочестивата му майка бѣхъ добри основи за бѣдущето му влияние, приготви го за да стане спасителъ на народътъ си.

Слѣдъ като ся свършихъ днитѣ на открѣмиванѣто му, дѣтето бѣше занесено при царската дъщеря, и той стана нейнъ синъ. Веднѣждъ въ царскитѣ домъ, той имаше голѣми привилегии! Той бѣ наученъ на всяката Египетска мудрость и спорѣдъ потвържденѣто на много исторични, той щѣше да наслѣди прѣстола на цѣлата Египетска Империя. Но той призрѣ всяка една слава, не за друго, освенъ да стане вождъ и

избавителъ на народа си. Той започна своето си звание съ помаганѣ на бѣднитѣ и угнетенитѣ. Най-първото му дѣло слѣдъ като станъ на възраст, бѣше да набиколи братията си. Тамъ той имъ спомогна като уби одного отъ угнетителитѣ имъ. Слѣдъ малко искаше да помири двама отъ братията си. Лошиятъ станъ шпионинъ и наладѣ го на Фараона, който и щѣше да го убие. Мойсей бѣ принуденъ да бѣга отъ лицето Фараоново, но това бѣганѣ станъ едно голѣмо благословение не

само за Израилскитѣ народъ, нѣ и за цѣлитѣ човѣчески родъ. Историчната на Израилскитѣ народъ, законъ Мойсеевъ, а най-вече десѣтътѣхъ заповѣди, какво щѣше да стане съ Християнската църква бѣзъ тѣхъ. Това дѣтенце, хвърлено въ рѣката Нилъ, е било чудна личность, не само въ Свѣщенната История, нѣ и единъ чуденъ факторъ въ цѣлата история на свѣтътъ—Историчната на Цивилизацията ще зѣе безъ историчната на Мойсея. Какво голѣмо благословение е било това нещастие. Ако да не бѣ Мойсей хвърленъ въ рѣката между трѣстѣта, никога нѣмаше да стане синъ на Фараоновата дъщеря; изученъ на всяката мудрость Египетска; по-отблизу запознатъ съ всичкитѣ угнетѣния на Израилѣтитѣ отъ Египѣтитѣ, и приготвенъ за великото дѣло — избавлѣнѣто на Израйля отъ Египетското иго.

Давидъ съ главата на Голията.

Филистимцитѣ обявиха война противъ израиля, и ся расположиха срѣщу синоветѣ Израилеви за бой. Между Филистимцитѣ имаше нѣкой си мжжъ великанъ чийто име бѣше Голиятъ. Той излѣзе та застанъ и викнъ къмъ Израилевитѣ полкове и рече: Защо излизате да ся опълчите на бой? не съмъ азъ Филистимецъ и вий Сауловъ роби? Избѣрете си единъ мжжъ та нека слѣзе къмъ мене. Ако може да ся бие съ мене и мя убие, тогазъ вий ще бждемъ вамъ раби; ако ли му азъ надвия, та го убия, тогазъ вий ще бждете раби намъ и ще ни работитѣ.” Когато Давидъ стигнъ при бойтъ той видѣ и двѣтъ войски и чу поруганието на тоя исполинъ противъ Израила. На тогозъ, който убие този филистимецъ, Саулъ обѣща да го направи зетъ и домътъ му свободенъ въ Израила.

Давидъ нежелаетъ толкова наградата отколкото му било мжчно да гледа че нѣмало достатъчно уповаване на Иеова за да излѣзе нѣкой да ся бие съ Голията. За това той просѣше да явѣтъ на Саула, че той ся наема да поразѣи неприятеля. Саулъ пепърво не ся

съгласи на такава неравна борба. “Ти си момче,” каза той Давиду, а той е мжжъ ратникъ отъ дѣтството си.” Но Давидъ му отговори, че когато пасѣ овцетѣ на баща си, убилъ и лъвъ и мечка и Господъ ще мя избави отъ ржцѣтъ на тогози филистимецъ.

Слѣдъ това Саулъ облѣче Давида съ облѣкло и мѣденъ шлемъ, и прѣпаса го съ мечъ, но Давидъ отхвърли всичко; облѣче ся въ простото пастирско облѣкло, зема тоягата съ пращката си, и излѣзе срѣщу съ желѣзото обкованный исполинъ. По пжтьтъ си прибра отъ потокътъ пять камика гладки и ги тури въ пастирскитѣ си мѣшечъ. Съ това оржие той очакваше да извърши великото дѣло.

Голиятъ ся присмѣ на младото овчарче—“Ела при мене, и ще ти дамъ плѣтъта ти на небеснитѣ птици и земнитѣ звѣрове,” но Давидъ, както всякой Християнинъ, отговори филистимицу: “Ти идешъ противъ мене съ мечъ и копие и сулица; а азъ идъ противъ тебе съ името на Господа Саваоа, Бога на Израилевитѣ войнства, което ти унищожи.” Безъ друго Богъ ще тя придаде въ ржката ми този день. Когато филистимецъ бѣше готовъ да скочи противъ този младежъ, Давидъ, съ бързината на младъ и

пъргавъ юношъ, хвърли съ пращката си та удари филистимецъ и го уби. Давидъ, прочее, нѣмаше оржие въ ржката си, но пристѣпи при него, измжкна му мечтъ, та съ неговото оржие му отсѣче главата.

Младитѣ ни читатели можтъ лесно да извлѣкжтъ нуждинтъ урокъ отъ това велико дѣло на едно младо овчарче. Той бѣше истиненъ герой. Той отиде да ся бие, не за паръ, не за честъ, но защото тоя необрѣзанъ филистимецъ похуди войнствата на Бога живаго. Давидъ ся повиши на царски прѣстолъ, защото той не трѣсѣше царството, но бѣше вѣренъ на всяко нѣщо надъ което бѣше поставенъ. Той бѣше добръ овчаръ, избави овцетѣ си, и отъ мечка и лъвъ; той бѣше добръ войникъ, убиваше неприятелитѣ съ тисницъ, и той бѣше добръ патриотъ, защото бѣше готовъ да жертвува себе си, а не да види отечеството му поругано. Дано нѣкой отъ нашитѣ млади читатели послѣдватъ примѣра на Давида, за когото Богъ каза, намѣрихъ челоуѣка споредъ моето сърдце. Това означаваше, че Давидъ постоянно имаше прѣдъ видъ да угоди на Бога, да ли неговитѣ дѣла бѣхъ угодни на другитѣ или не. Въ законътъ ти ся поучава рабътъ ти весь день, казва той, защото той е свѣтило на нозѣтъ ми и управя стѣпкитѣ ми.

Една Случка въ живота на Александра Жанъ Буше.

Въ Единъ хубавъ дѣтень день имало празникъ въ Виенскитѣ Паркеръ—една отъ найхубавитѣ градини на свѣта—единъ лѣсъ около 2 часа на дължина. Мѣстата за расходка и за яденіе били пълни съ Виенци.

Богати и сиромаси, млади и стари били всички въсхитени отъ радостъ въ този честитъ случай. И много чужденци отишли да ся веселятъ заедно съ Виенцитѣ. Тамъ дѣто толкова весели хора ся събиратъ има надѣжда, че ще има нѣщо свѣтло за по-малко щастливитѣ, които сж ся привлѣкли да слѣдватъ множеството.

И тѣй много хромѣ и просяци ся бѣхъ събрали на празникътъ, съ надѣжда, че ще имъ ся хвърлятъ нѣколко петачета.

Между тѣзи имало и единъ старъ войникъ, който пояснявалъ пословицата, “Младъ солдатинъ, старъ просякъ.” Той не можалъ да проси; за това той прибегналъ до едно старо искусство—музиката, въ която билъ искусенъ въ младитѣ си години.

Той отишелъ на празникътъ съ цигулката, която била почти като него стара и истрита, като си мислилъ, ако гласътъ ѣ не сполучалъ да угоди на публиката, може би бѣлата му коса и закръпената му дреха да възбудятъ съчувствието на нѣкой нѣжнотърпеливи минувачи.

Старият войникъ ся настанилъ подъ единъ голѣмъ джѣбъ край пѣтьтъ, и почналъ да свири съ цигулката си.

Той билъ обучилъ кучето си (което на гледъ било тъй оцапано като господарьтъ си) да сѣди отпѣдѣ му, държаще шапката му съ зѣбитѣ си, за да му спуснатъ минувачитѣ по нѣкое петаче. Старецьтъ свирилъ съ всичката си слаба сила, и старото му куче стояло до него, и хората минавали и заминували по шапката ся била праздна.

Било късно слѣдъ пладнѣ; много търговци съ семействата си ся връщали у дома си, и нито едно петаче не ся спуснало въ шапката. Надѣждата на старецьтъ била почти исчезнала, като слънцето захождаше на западъ. Дълбока скърбъ ся загнездила въ душата му, и нашареното му отъ бѣлѣзи лице показвало мъката на оная душа.

Задъ джнерьтъ на голѣмийтъ джѣбъ ся скрилъ, да го не види старият войникъ единъ добръ обѣченъ чловѣкъ; той слушалъ свиреннето му и го гледалъ съ голѣмо съжаление. Той забѣлѣзалъ, че слабѣтъ, уморени рѣцѣ не можали вече да държатъ цигулката, и че едвамъ можалъ да ся крѣпи на нозетѣ си.

Старецьтъ сѣдналъ на единъ камѣкъ на близу, печално обезсърченъ; той подирѣлъ главата си съ ржката си, и земята попила една тайна сълза.

Сърдцето на странникьтъ ся трогна отъ тази жалостна гледка, като че сѣднѣтъ на старият вете-ранъ пълнели гърдитѣ на якийтъ и искусенъ свирачъ, като капки отъ вряла вода. Той набържѣ отишелъ при него, далъ му една златна нара и казалъ, “Дайте ми цигулката си за малко. Солдати-нѣтъ прѣблагодарилъ, подалъ му цигулката си.

Странникьтъ на бързо я опиталъ; намѣрилъ че не била развадена; той я нагласилъ, додѣто звуковетѣ станали ясни като на звонъ.

Тогазъ той казалъ, “Старче, дръжъ шапката, докато азъ свира.”

Старият войникъ слушалъ съ голѣмо удоволствие, смаяното му лице питало, що произвело тази чудна метаморфоза (промѣненне)? защо не издаваше цигулката такъвъ гласъ, когато той свирялъ, а сега ся тъй измѣнилъ—гласьтъ ѝ станалъ тъй сладъкъ.

На ухото му звучало пѣщо, като ангелска пѣсень; странно чувствовање го побило; умилниятъ му духъ ся съживилъ.

Навѣрно той слушалъ пѣсни отъ ангелскиятъ ликъ; слабъ гласъ той присѣдинилъ своитѣ “али-дуна” съ тѣхъ.

Сега всѣки ся спиралъ; никой не заминувалъ; всички стоели като омаани. Чудеснитѣ гласове и мелодии разширявали крѣгьтъ на слушателитѣ.

Приличало като да билъ ся явилъ внезапно между нѣкой мъченикъ чиято обаятелна сила омая Виенцитѣ.

Какво значало вичко това, всѣки наскоко узналъ; искусниятъ нѣжносърдеченъ свирачъ свирялъ за въ полза на нещастниятъ старецъ за да възбуди състраданиято на множеството.

Златни, сребарни и мѣдни пари—споредъ както ся умилостивявали хората—падали въ шапката.

Старото куче изржмжало; да ли е било отъ радость, или отъ гнѣвъ дѣто не било тъй успѣшно, когато държало шапката въ устата си?

Бѣдниятъ войникъ испразднилъ шапката въ една торба. Като странникьтъ продължавалъ да свири, всички сърдца сж тъй трогнали, щото шапката пакъ ся напълнила. Мнозина исплескали съ рѣцѣ. Въздухьтъ екналъ съ радостни викове отъ очарованото множество.

Скоро почнало да ся ввечерява, и въздухьтъ станалъ хладенъ и влаженъ. Странникьтъ засвирилъ гласьтъ, “Богъ да пазѣ Импертора франциска” което всѣки Австриецъ знаелъ и обичалъ. Въсторьтъ билъ голѣмъ; хиляди гласове ся съединили въ пѣянието на пѣсенята. Свирачьтъ свирилъ съ по-голѣмъ ентузизмъ.

Внезапно той сложилъ цигулката на сухата ржка на признателниятъ войникъ, свалялъ си шапката и приятелски поклонъ, и прѣди да може старецьтъ да изговори “Богъ да тя благослови!” той исчезналъ.

“Кой е той” попиталъ народьтъ, който ся тру-палъ около старецьтъ.

“Не зная,” отговорилъ той; но Богъ го е прати-лъ. Безъ него азъ щѣхъ да ся вържъ въ коли-бата си, гладенъ и отчаенъ.”

Скоро застаналъ единъ чловѣкъ, и казалъ той е знаменитий свирачъ, Александръ Жанъ Бушѣ, който е на посѣщение въ Виена, и е употрѣбилъ таланта си въ една любезна услуга.

Въ схщата минута той спелъ шапката си и я прѣвиралъ изъ множеството, като казвалъ, Бушѣ о свирилъ за въ полза на този бѣденъ войникъ, ко-гото ний тъй небрѣжно заминувахме;” нека сега поправимъ небрѣжнето си.”

Всички щедро пушали паритѣ си.

“Да живѣе—Бушѣ!” извикалъ съ слабѣтъ си гласъ войникьтъ, и народьтъ отговорилъ съ громки “урра.” Съзѣн отъ радость и признателность ся потъркозили по странитѣ (бузитѣ) на старецьтъ. Той ся подирѣлъ на патерницата си и казалъ “Господѣ да го награди за това му благородно дѣло!”

Навѣрно вечерьта на този празниченъ день имало двама души въ Виена, които можали да ся считатъ между най-честнитѣ чловѣци—бѣдниятъ старъ войникъ и Александръ Жанъ Бушѣ. Единни-тъ билъ свободенъ отъ окаяństwo и лишенье; дру-гийтъ засвидетелствувалъ, че ималъ въ сърдцето си любовь къмъ ближнитѣ си.

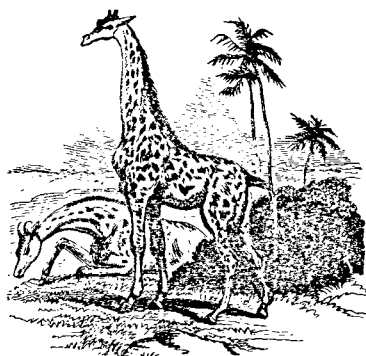
За Младитъ.

Жи́рафа.

Жи́рафа или Камилонардъ (Camelopardis Giraffe) е най-високото четвърноного млѣкопитающе животно. Нѣкои естество-испитатели го причисляватъ между рогачитѣ Cervidae, но по-право е, това животно да ся тури подъ отдѣленъ классъ рогати животни, които съдържатъ, обаче само, единъ рѣдъ.

Жи́рафа живѣе само въ Африка, въ мѣстата между Нубия и нось Добра Надѣжда. Тукъ тя (жирафата) доста ся намира, нѣ не голѣми стада, които обикновенно сж отъ

петъ до четиридесатъ жерафа заедно. Забѣлежителнитѣ отънчия на жи́рафата сж дългитѣ ѝ крака, дългитѣ ѝ вратѣ, гривната на вратѣ ѝ, гладката дълга козина съ чернитѣ пятна по козината. Главата ѝ е въздигната на високо отъ земята съ

5.5 метра, за тази причина тя не може да стигне съ главата си до земята, освѣнъ че клѣкне на коленетѣ си. Когато тича тя вдига и двата си крака отвѣдижда, и клати дългитѣ си вратѣ много грозно; нѣ тича много бърже. Тѣлото ѝ е кѣсо и полегато отъ главата къмъ заднитѣ ѝ крака.

Ставитѣ на вратѣ ѝ сж така съединени щото тя си лѣсно обраца главата назадъ, и може лесно да гледа на всякадѣ; за това ти стояща на едно мѣсто може съ дългитѣ си вратѣ да достигне листието на дърветата на доста далечъ, които листия сж пейната храна.

Понеже прѣднитѣ ѝ крака сж по-дълги отъ заднитѣ, тя не само по-лесно бѣга, особно въ неравни мѣста, нѣ може и да рита съ заднитѣ си крака съ такава сила щото, да може ся защищава даже и отъ лъвътъ.

Това животно ся знаеше и отъ старитѣ народи. Римскитѣ циркови изобилвахъ съ тѣхъ. Прѣдполага ся, че това е сжщото животно което ся именува въ Второзаконие 14; 5 *Кимилонардъ*.

Покровителството на Провидѣнието.

Иванъ Ноксъ. Шотландскитѣ реформаторъ, имаше много непрителѣ, които търсѣха погубвание то му. Той имаше навикътъ да сѣда въ единъ особенъ столъ въ кжщата си съ гърбътъ си къмъ

прозорецътъ. Една вечеръ, обаче, когато събирание фамилията ся, той не само че не сѣдна въ този столъ, но не остави и другъ нѣкой да стори това. Истата онази вечеръ единъ куршумъ се застрѣли прѣзъ прозорецътъ съ пѣлъ да го убие. Куршумътъ закачи столътъ, който той обикновенно окупираше и направи дупка въ свѣщникътъ.

Приказва се за Августинъ, че той отивалъ въ единъ даденъ случай за да проповѣдва въ нѣкой си отдалеченъ градъ, и бѣше зелъ единъ водителъ да му покаже пътътъ. По нѣкой начинъ водителътъ изгуби пътътъ си и влѣзна въ една друга пътека. По-послѣ излѣзе на видѣло, че една дружина отъ зломнишеници бѣхъ се наговорили да го прѣчакатъ и да го убѣятъ, и така животътъ му ся избави чрѣзъ погрѣшката на водителътъ.

Карлъ отъ Вала бѣ единъ пътъ избавенъ отъ смъртъ чрѣзъ една повидимому безумна погрѣшка. Въ едно отъ пътуванията си до Ливерпулъ, дисагитѣ му ся туриха въ друга лодка. Той бѣ заелъ мѣстото си когато разбра за погрѣшката, и нуждно бѣше за него да размѣни лодката въ послѣдната минута. Отъ първо той се възмути и негодуваше за станалата погрѣшка, но отъ послѣ той се научи, че лодката, въ която той щѣше да пътува, и всичкитѣ пътници бѣха се изгубили.

Хауардъ, челоуѣколюбецътъ, веднѣжъ биде упazenъ отъ смъртъ чрѣзъ онова, което нѣкой ще нарекатъ простъ случай, но което не бѣше друго, освѣнъ особено провидѣние. Той всякога оцѣняваше привилегитѣ на сждбата, и бѣше точенъ и внимателенъ за да присхтствува на срѣдствата и благодатѣта. За да не увеличи работата на слугитѣ си, която да имъ прѣпятствува на отиванието имъ на публично богослужение, той по-обичая си пѣшкомъ ходяше на параклисътъ въ Бедфордъ, дѣто той все чъркуваше. Единъ денъ, нѣкой си челоуѣкъ, когото той бѣ изобличилъ за лѣнивитѣ и развратнитѣ му му навици, рѣши да го пречака и да го убие. Нѣ оная сутринъ, обаче, по една причина или друга, той рѣши да отиде на църква съ конъ и по другъ пътъ. По този начинъ неговитѣ скжпоцѣненъ животъ се унази.

Упование и Успѣхъ.

Докторъ Джадсонъ веднѣжъ го попитали, когато дѣлото на миссинтъ било още въ дѣтнството си, мисли ли че перспективата за обращението на свѣта къмъ Христа изгледва свѣтла. Отговорътъ му билъ "Да, толкозь свѣтла, колкото могатъ да ѣ направѣтъ Божиитѣ общанія." Християнството е религия на ожидание. То не гледа назадъ. Мѣрилото му, идентъ му, златниятъ му вѣкъ сж всички въ бждуше. Девизата му всякога е Надѣжда.

Дѣлото на църквата ся издига прѣдъ него величественно, неотложно, възвишено. Една морална църква, която мисли, че свѣтътъ става по-долъгъ, четукъ грѣхътъ и Сатана сж по-силни отъ Христа, и църквата и Святаго Духа една църква, на която надѣждата е слаба, и въ сърдцето на която не ся възбужда въсторгъ отъ свободата на великъ успѣхъ, който има да дойде за Христа и за истината, не е приспособена да спечели славия битки за Господа, и да забие побѣдоносни знамена на всѣки брѣгъ. Една църква, която не вѣрва, че е възможно обрашаннето на свѣтътъ къмъ Христа, не ще може, разбира ся, да го извърши. За спечелване побѣди за Христа, сърдцето трѣбва да бѣде надѣждно. Това, което е правило Ливингстона неустрашимъ, и го е поддържало прѣзъ неизброими опасности, додѣто той умрѣлъ на колѣне съ стиснати за молитва ръцѣ, е била мисльта, “Африка за Христа!”

Какъ да живѣемъ единъ вѣкъ.

1. Живѣй колкото е възможно навѣтъ. Не оставай нито единъ день да не изживишъ най-малко три или четири часа на отворения въздухъ.

2. Дръжъ всичкитѣ си умственни, както и тѣлесни сили заняти въ работа. Мишцитѣ ще ся упражнятъ и умътъ ще навикне на работа.

3. Избѣгвай прѣсилване отъ всѣкаквъ, видъ било ядение, пгение или каквото и да било друго пѣщо. Бѣди умѣренъ въ всичко.

4. Някога не ся отчайвай. Бѣди весель всѣкога. Някога не давай мѣсто на гнѣвътъ. Не оставай днешнитѣ мъчнотии за утрѣнний день.

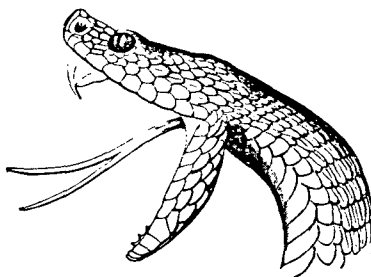
Периодътъ отъ 50—75 години не бива да ся прѣкарва въ празнота или изоставяние всѣка работа. Именно тукъ много челоуѣци непадатъ — оставатъ всѣка интересна грижа за своята работа и тогава тѣлесната и умственна почивка настава. Тѣ захвърлятъ занятията си и си отпочиватъ въ частенъ животъ, който сж го прѣкарвали несмислено, и който въ много случаи доказва, че управлението е било убойствено.

Прѣзъ слѣдующий периодъ — периода отъ 75—100 год., когато силитѣ на живота сж отпаднали, никой не може да усѣща толкова добръ студѣтъ. Бронхитътъ (съ-спаление въ гърлото) е най-голъмата причина за смъртъта на старитѣ. Прѣзъ този послѣденъ периодъ почивката трѣбва да бѣде много.

Всѣкой, който може да слѣдва всички тѣзи наставления, възможно е да живѣе най-послѣ до двѣстѣ години. Всѣкога имай тази утѣха, че ако не можемъ да доживѣемъ всѣкога споредъ нашитѣ идеалности, то трѣбва най-послѣ да ся трудимъ, до колкото можемъ да сторимъ това, и постоянното усилие ще ни възнагради достатъчно.

Змията.

Змнитѣ иматъ тѣло дълго, округлесто, покрито съ люспи и безъ крака. Тѣ ся влѣкътъ посредствомъ ребрата си по земята или пъкъ плуватъ въ водата. Нѣкои отъ тѣхъ ся качатъ по дърветата. Челюстятѣ имъ не сж скончени една съ друга и за това могатъ добръ да растварятъ устата си, както ся показва и въ приложената фигура. Иматъ подвижни ребра и растегателенъ гръцмудъ, тѣй щото могатъ да глѣтатъ животни и по-голъми отъ главата си. Хранятъ ся единствено съ животни (особенно съ малки мѣлконитаящи и птици), които ся смилатъ много полѣка, тѣй щото чакъ слѣдъ нѣколко

недѣли търсятъ изново храна. Отровнитѣ змии не ся различаватъ по никаквъ знакъ отъ не отровнитѣ, по единичката разлика изъ между тѣхъ е, че тѣ иматъ въ горнитѣ си челюсти подъ двата голѣми подвижни зѣби отровни мѣхурчета, та когато охпатъ зѣбитѣ натискатъ мѣхурчетата, та изъ тѣхъ слиза по зѣбитѣ въ раната отрова. Тая отрова е или бистра като вода, или малко жълтеникава, а поврѣжда само тогазъ когато ся размѣсенъ съ кръвъта. Всѣкитѣ отровни змии не сж еднакво опасни, на една и същата змия дѣйствието на отровата е различно и зависи отъ голѣмината и старостъта на змията, отъ количеството на отровата, която ся излива въ раната, отъ климата и годишното врѣме, най сѣтѣй на каквото мѣсто е охпано. — Никоя змия не може да охпне съ четалестия си езикъ както си мислятъ нѣкои хора.

Змнитѣ иматъ червена по студена кръвъ, и дишатъ винаги съ бѣлий дробъ. Яйцата си спасятъ съ мека чурушка (кожа) и ся излупватъ отъ слънчевата топлина. Щомъ като ся излупятъ младитѣ, приличатъ на родителитѣ си. Яйцата за излупиваннето си изискватъ доволно висока температура, за това змнитѣ ги снасятъ въ лайната; а ако не намѣрятъ удобно мѣсто, занасятъ яйцата си, тѣ ги държатъ дълго врѣме въ тѣхъ си и тогава раждатъ малкитѣ си излупени. Числото на ребрата въ змнитѣ ся измѣнява отъ 50 до 320 чифта.

По насъ живѣятъ, водната змия, жълтия смукъ, които не сж отровни и пенелякята и усойницата, които сж опасно отровни. Пенелякката отровна змия (*Vipera berus*) е до 60 с.м. дълга. Тя е пепелива и на грѣба си има черна крива прѣчка на длѣжъ на горната си част на тѣлото, а отъ странитѣ има трижѣлни тъмно-сиви и черни пятна;

сжщо и на главата си има двѣ пѣстри търколѣсти пята; по корема е черна и бѣла. Плоската ѝ и почти тригълна глава е покрита съ малки плочки. На горнята си челюсть има два кухи и подвижни отровни зѣба, които може да исправя.

Тя е единичката отровна змия въ цѣла Южна и Срѣдня Европа. Обича най-много да живѣе въ лѣсоветѣ и гориститѣ страни и на често излиза на слънце по каманациѣ. Пълзи и по мочорливитѣ ливади, но въ водата не влиза. Отъ челоуѣка бѣга и хани само когато е разлютена или когато я настѣпнѣтъ; прѣзъ общата обаче нейнитѣ кѣси и отровни зѣби не могатъ да бодѣтъ. Охаваннето прилича на убождане съ игла; болката отъ туй охаванне е по-малка когато врѣмето е топло и змията по-топла, а слѣдствието отъ него е припаданне, отслабване, отичанне дори и смъртъ. Цѣръ противъ нѣйното охаванне е амонпакъ или изсмукване на отровата, или разрѣзване и изцѣжданне на отровената кръвъ, а слѣдъ туй веднага помощта на лѣкаря. Тази змия се храни съ мишки. За това е полѣзна; когато е уловена не яде нищо по нѣколко мѣсеца, догдето най-сетне умира отъ гладъ. У насъ и по топлиѣ страни на Европа се вѣди тѣй нарѣчената усойница, която има на муцината си малко рогче.

ГИМНАЗИЯ ЗА ГЛУХИТЪ.

Народната Гимназия за Глухитѣ, въ Вашингтонъ (U. S. America), бѣше основана, въ 1864 г. и първийтъ вѣстникъ публикуванъ, отъ ученицитѣ на онази гимназия бѣше "*Тихий Свѣтъ*," започна прѣзъ лѣтото въ 1871 г. който по нещастие трѣбваше да се спрѣ въ 1876 г. Въ 1887 опитъ се направи да се нарѣди щото единъ вѣстникъ да се публикува съвѣсътъ отъ ученицитѣ. Факултетътъ (учит. съвѣтъ) обаче, рѣши противъ това за причини които той напълно даде. Миналата година друго прошение се прѣдстави, искающе позволение да се установи издаването на единъ вѣстникъ, и този пътъ се позволи съ условие да се подпишатъ сто и петдесетъ абонати. Ученицитѣ бѣхъ така увѣрени за сполука, щото тѣ държахъ едно увеселително събрание вечерята. "Санджци, варелци, и стари книги бѣхъ изнесени, и натрупани на единъ купъ на сѣверъ отъ главното здание, подпалата му се тури като пламациѣ възлизавъ, и прѣсвещавъ, збирщината отъ весели ученици, произнасяхъ *урра* слѣдъ *урра*—повечето отъ тѣхъ като могатъ да произнасятъ думата, като слѣдствие отъ обучението въ произнасяние." Тѣхнитѣ трудове се увѣнчавъ подъ името *The Bull and the Blue, Червеникаво и синьо* въ честь на колегийската (гимназиалната) краска. Първий брой отъ който се яви въ Ноемврий 1-ий 1892 година.

Богъ опитва Авраамовата Вѣра.

Въ тази картина се прѣдставлява Авраама и синъ му Исаакъ които отивавъ на гората за да принесѣтъ Исаака жертва. Ето какъ стана тая случка. Слѣдъ като Авраамъ станъ пришлецъ въ Филестимската земя Богъ искаше да опита вѣрата му по слѣдующийтъ начинъ. Исаакъ бѣше самийтъ законенъ и възлюбленъ синъ на Авраама—Богъ му рече: земи сега милий си синъ Исаака и иди да го пожертвувашъ на мѣстото Мория, въ една отъ горитѣ която ще ти покажя.

Авраамъ станъ сутринята рано, осѣдла оселтъ си и слѣдъ три дни пристигнъ на опрѣдѣленното мѣсто. Когато бѣхъ по пътѣтъ, Исаакъ невинно попита баща си, "тате или носимъ огънь и дърва, дѣ гдѣ е агнето за жертвата?" Авраамъ му отговори:

Богъ, чадѣ мое, ще промисли агнето за всесожене-тонъ. Авраамъ тогазъ съгради олтаръ, и тури на олтарѣтъ дърва. Като прострѣ ржката си за да заколи сина си, ненадѣйно гласъ се чу, Аврааме! Аврааме не туряй ржка на момчето за да му сторить зло. Азъ видя сега, че се боишъ отъ Бога, и не пожали даже и възлюбленныйтъ си синъ. „Като подигнъ Авраамъ очи, видѣ и ето задъ него овенътъ и принеси го всесожене вмѣсто сина си.

Тази картинъ ни учи двѣ нѣща, Авраамовата вѣра въ Бога, и която вѣра му се вмѣни за правда и Исааковата покорность. Той послушливо слѣдваше баща си, и по никакъвъ начинъ не се противеше на Божитѣ нарѣдби.

Защо Сионъ да вѣхнѣе? Защо да сжществува мъртвость и формалность и хладно равнодушие? Не е ли Богъ живъ и благъ? Не е ли безсмъртността толкова фактъ както и по-прѣди? Не е ли спасението на безсмъртни души толкова важно колкото и по-прѣди? Безъ друго така е. Събуди се и прѣмахни сънливостята. Излѣзъ на полето. Викай и не пощади. Провѣзгласи святость. Спомогни на бѣднитѣ. Да не ти дотѣгва да струвашъ добро. Избави грѣшницитѣ. "Събуди се, събуди се, облѣчи се въ силата си, Сионе: облѣчи се въ дрехитѣ на великолѣпието си, ...

Всемирната Църква.

Казва ся' че зема 150,000 лева годишно за поправка на църквата Св. Петъръ въ Римъ.

Всѣхитѣ Евангелски църкви въ Франция ще ся съединятъ, щото по-този начинъ да ся прѣдставляватъ прѣдъ правителството, и по-лесно да противостоятъ на Папската Монархия.

Прѣзъ миналийтъ мѣсець всѣхитѣ мисионерски дружества приехъ разни спомоществувания до 827,750, лева златни, около 7,500 лева повече на сжщныйтъ мѣсець миналата година.

Рапортира ся отъ Римъ, че Папата ще отговори на Американскитѣ Католически епископи относительно тѣхното питание за какъ да постъпватъ съ питанieto по държавнитѣ основни училища въ Америка.

Четвъртото Годишно международно женско младо Християнско Дружество ся отвори въ Толедо, щатътъ Охио. Присѣтствувяхъ триста прѣдставители отъ Съед. Държави и Английскитѣ провинции.

Деветнадесетото общо събрание на свободната църква въ Италия, въ послѣдно врѣме ся държа въ Флоренция, въ която заключаваше прѣдставители отъ двадесетъ и шестъ редовно организирани църкви, петдесетъ и двѣ общества зависящи отъ тѣзи църкви и осемдесетъ редовни станции дѣто ставатъ служби.

Американското Домашно мисионерско Дружество е имало най-успѣшната година отъ основаието му, прѣди шестдесетъ и седемъ години. Всѣхитѣ му доходи до Априлий 1-ий бѣхъ повече отъ 3,500,000 лева златни, 350,000 повече отъ миналогодишниятъ му доходъ.

Американското Библейско Дружество е напечатало Библията на слѣдующитѣ язици: Английски, Валски, Френски, Пиренейски, Френски (Basque), Испански, Каталански, Португалски, Норвежки, Шведски, Финландски, Холандски, Германски, Полски, Унгарски, Старо-Арменски, Сегашно Арменски, Арабски, Кюсиенски, Гилберски, Понамски, Хавиянски, Италиански, Бохемски, Руски, Български, Грѣбо (Grebbo) Западна Африка, Мокиве, Дикеле. Западна Африка Зулски, Бенга (Benga), Западна Африка, и на единадесетъ разни Американски племена.

Приброяванието, което е станало наскоро въ Индия ни показва нѣкои чудни факти относительно раздѣлението на каститѣ. Види ся, че има 1,354 каста, народи и плѣмена, които сж дадени по име. Статистиката дава 521 вида Брахмански жрыци. Разнитѣ каста, които обработватъ земята считатъ ся за 957. Дърводѣлската ся раздѣля на 94 разни

видове; ковачитѣ на 76; коимджитѣ 86, и бакърджитѣ, 108. Единъ търговски еснафъ въ Бангасъ има 411 подраздѣления. За това въвежданieto на Християнството е доста мжчно между Хиндунитѣ. Признаванието на всѣхитѣ челоуѣци за едно и равно създание е нѣщо непонятно за тѣхъ.

Въ Щатътъ Пенсилвания Съед. Държави въ Америка, едно всеобщо събрание ся свика, на което събраице ся прѣдставляватъ всѣхитѣ църкви, въздържателни дружини и други които желатъ да видятъ прикращението на пиянството. Цѣльта на това събрание е да съставитъ едно централно бюро, което да работи така щото законитѣ, които позволяватъ на окръзи, околии и градища, които желаятъ да ся не издаватъ патенти на хора за да продаватъ спиртливи пития, гдѣто жителитѣ на окръгъ, околия или градъ не искатъ такова завѣденie, да ся турнатъ въ дѣйствиe съ по-голѣма строгостъ. Така всѣхитѣ пастири и проповѣдници сж поканени на това събрание. Дано врѣмето ся ускори щото и нашето свѣщенство да земе инициативата за да ся причини това огромно зло—*пиянството*.

Юбилейтъ на Шотландската Независима Църква.

На 6/18 Май ще ся държи юбилейтъ на Шотландската независима църква за 50 годишното ѝ сжществуване и успѣхъ. Точно прѣди 50 години 474 пастири ся отиѣхъ отъ държавната църква, оставихъ заплата, здания и пенсия, и не за друго а, само и само защото държавата имъ ся намѣсваше въ извършванието на своитѣ свати длъжности. Държавата искаше да имъ диктува кой гдѣ да иде, и на църквитѣ кого трѣбва да зематъ за тѣхенъ пастиръ. Нѣмаше нѣкой си бунтъ, или умраза къмъ правителството, нѣ просто казахъ не искаме държавна помощ и нито да ни диктуватъ въ поддържанieto на църквата. Това бѣше смѣла стѣпка, нѣ тѣхната проста вѣра въ Бога, доброто имъ прѣдприятие, и тѣхнийтъ чистъ и неопятенъ Християнски характеръ привлѣче съчувствието на мнозина Шотландци. Тѣ дѣйствувахъ както вѣрвахъ, че това движение за отдѣляието на църката отъ държавата е споредъ Божиата нарѣдба. "Моето царство не е отъ този свѣтъ, каза Спасителя; и "злѣзте измѣжду тѣхъ, и отдѣлете ся."

Богъ чудно е благословилъ трудътъ на тѣзи Божии герои. Тѣхното отиѣление не само ги освободи отъ товарътъ когото тѣ уѣсвахъ, нѣ имъ даде и единъ потикъ за подобрѣнието на държавната Шотландска църква. Всякоя църква поддържана отъ държавата клони да стане мъртва, независимата ся развива и напрѣдва духовно.

Наука и Механика.

Споредъ Annales Techniques, единъ Италиански микроскопъ ся построенъ въ Мюнхенъ за Изложението въ Шикаго. Той има увеличителна сила отъ 11,000 диаметри, и силата му може да ся увеличи до 16,000 посредствомъ електрическа свѣтлина; образа въ този случай ся прави възъ завѣса (перде).

Професоръ Строксъ, единъ знаменитъ Американски научникъ, въ послѣдно врѣме, по единъ чудесенъ начинъ, е доказалъ присѣтственото на плаващата материя въ пламъка. Начинътъ по който това оптически е доказано е, съ усрѣдотоуване (сгѣстяване) слънчевитъ лучи върхъ пламъкътъ, и свѣтлината е тогавъ распрѣсената чрѣзъ твърдитъ частици въ единъ крайно тънъкъ пластъ, както въ мѣстото дѣто излизать изъ него. Материята ся полазира въ отразителния пламъкъ—едно нѣщо обаче, което не се намира въ всички пламъци—липца, напримѣръ въ пламака на Бупзенува-та ламба, въ когото гори частица отъ содний (натрий). Въ послѣдний случай, това ся вижда да ся дължи на факта, че содия е въ видъ на пара, а не въ видъ на твърди частици.

Императорския здравословенъ описъ въ Берлинъ е издалъ извѣстие че лимонитъ и портукалитъ сж противъ Холерическитъ бацили. Когато поставели прѣрѣзаната часть на плодътъ, бактериитъ (бацилитъ) живѣять само нѣколко часа. Тѣ оставятъ дѣятелни за малко повече врѣме възъ не повредената кора на плода, но даже тогава тѣ умьратъ вътрѣ въ двадесетъ и четири часа. Поразителното свойство относительно холернитъ бактерий ся прѣдиполага, че ся дължи на много киселина която тѣзи плодове съдържатъ. Причината на това свойство, чиновника на здравословната часть не го счита за необходимо да ся туря нѣкакво забране да влизать въ държавата тѣзи плодове, даже и когато ся знае, че тѣ ся носятъ отъ холерически страни. Нито еднъ случай не ся е забѣлѣжилъ, дѣто холера да е прѣхванала отъ лимони или протокалин.

Откритието на една книга, писана на латински листа на Етруриански езикъ, който е непознатъ сега, ся е направило отъ професора Крала отъ Виена. Прѣди четирисетъ години една мумия ся донесе отъ Египетъ отъ нѣкой Австрийски пътешественикъ. Тя бѣше обвита съ латински кърпъ, които Брунсъ Паша мислѣше, че тѣ бѣхъ написани съ Етноески букви и Сжръ Ричардъ Бжртонъ, че бѣше Небатеански. Нѣколко познати думи отъ Етрурианский текстъ сж помогнали на проф. Крала да познае ржкописа, че е Етрускански. Ет-

рурия бѣше домътъ на прѣдвѣщанията, едно голѣмо Етрурианско съчинение на прѣдсказанията отъ дванадесетъ книги. Едва ли ся нѣщо знае за происхожденияето на тоя народъ, нъ Проф. Сайсъ мисли, че не ще да е дълго гогато тайната въ този ржкописъ ще ся открие и още една странница на чловѣческата история ще ся узнае.

ЗАТЪМНЕНИЕТО НА СЛЪНЦЕТО.

Извѣстията отъ експедициитъ, които бѣхъ пратени да наблюдаватъ затъмнението на слънцето, въ 16 Априлий, показватъ, че доста добръ успѣхъ ся е направилъ, а особено отъ тази въ Чили. Дружината отъ Харвардската Коллегия при Минна Арисъ, подъ управлението на Професора Пикерингъ отъ Харвардската обсерватория, направи наблюденията си и сиѣ фотографирал, които клонять да потвърдятъ теорията, че слънцето е заобиколено съ една свѣтла атмосфера на дебелина около една осма отъ диаметра му, или нѣщо повече отъ 100,000 мили на дълбочина. Това което е познато като вътрѣшна корона. Сега за първъ пътъ ся е сиѣла фотография на “движушитъ Иластове” на слънчевата атмосфера—плиткото натлѣстванне отъ газове лѣжащи токо надъ фотосферата, или сжици-ската тепсия (disk) на слънцето. въобще наричае кормосфера, знайно че съдържа елементитъ на много пари, които ся намиратъ на земята, и отъ които ся издаватъ онѣзи огромни розове или огнени издѣнки (prominences), които често стигать почти до прѣдѣла на вътрѣшната корона.

Дванадесетъ отъ свѣтло-болдисанитъ спектрални линии на тази кромосфера ся съгледали съ телескопа и ся успѣшно фотографирали. Сгѣстенитъ сѣчени пояси и лѣсно-видни линии бѣха съгледани отъ Професоръ Албрехтъ подобни като на вълни отъ горѣщъ въздухъ надъ соба; направлението на движението имъ било измѣняемо. Камилъ Фламарионъ мисли, че Пикеринговото описание за короната ся вижда че потвърдява Професоръ Шадберловата механическа теория за това нѣщо, която ся е приела съ доста голѣмъ интересъ. Прѣди нѣколко мѣсеци Шадберле направи единъ чъртежъ за своята теория, като прѣдсказание за каквото би ся видѣло, и депешата му до Професора Холдена въ Ликската обсерватория, ся счита отъ послѣдния като да значи, че наблюденията направени отъ Ликската Обсерватория, експедициитъ ся съгласяватъ съ него и потвърдяватъ неговата теория. Еднакво задоволителни слѣдствия ся казва да сж ся постигнали и отъ Британскитъ астрономи въ Французска Сенегамбия. Точно като какви изобрѣтения отъ тѣзи наблюдения може да станатъ. сега още не може да ся каже, нъ очевидно е, че тѣ ще да сж важни за науката

Разни Новини.

Херцогъ Бисмаркъ, братовчедъ на Князь Бисмарка умрѣ.

Русекийтъ царъ притѣжава повече земи отъ отколкото цѣлата Франция.

На 11-й Априлъ Папата прие Германскій Императоръ на ауденция.

Въ волканическото изригване близо до Напума много чловѣци измрѣхъ.

Имаше 460 случая и 120 умрѣхъ отъ холерата въ губернията Подолія, Руссия.

Единъ договоръ за прѣдаване на виновитѣ ся склучи между Руссия и Съединенитѣ Държави.

Велико-Британія годишно лови 334,000 тона риба, за която зематъ 4,629,000 Английски лири стерлинги.

Английската царица, Виктория, пристигна въ Италия. Въ Флоренция ѝ бѣхъ дадени въсхитителни овации.

Министера на Вѣтрѣшитѣ Дѣла въ Унгарія обяви публично, че холерата не съществува вече въ Будапешта.

Въ Шикато ще бждѣтъ изложени 640 вида книжини нари (банкотни), принадлежащи на Съединенитѣ държави на Америка

Царица Вуйлмхияна е най-последната отъ Оранджкий царскій родъ въ Холландия. Слѣдъ нея по наслѣдството е Херцогътъ.

Споредъ телеграфическитѣ извѣстия, Бразилія и Куба иматъ домашни смущения. Може, би че ще произлѣзе една междуособна война въ тѣзи държавници.

За последнитѣ четири години Американското правителство издвигна за нови военни кораби и поправка на съществуващитѣ около 535,000,000 лева златни.

Папата е извѣстилъ, че не ще приеме тѣзи Католически монарси, които сж отишли да честятъ на Италианскійтъ Царъ за празникътъ на 25 години отъ женитбата му.

Германскитѣ търговци сж събрали по между си около 175,000 Английски стерлинги за разноскитѣ на едно индустриално изложение, което ще ся държи въ Берлинъ въ 1894 г.

На 15-й Априлий става едно тържествено

изложение на съединенитѣ флоти отъ Европа и Америка въ Нью-Йоркското пристанище въ честь на Американското Изложение въ Шикаго.

Отъ какъ минитѣ за драгоцѣнни камане въ нощъ Добра Надѣжда сж били открити въ 1867, ископали сж ся драгоцѣнни камане за 1,050,000, 000 лева златни. Тѣзи камани щѣхъ да напълнятъ два вагона.

Противо - Еврейското чувство прѣодолява въ Виена. Правителството ся отказа да приеме единъ Американски Еврейъ за Консулъ Генералтъ. когото Американското правителство бѣ испратило да го прѣдставлява въ Австрия.

Бившиятъ Прѣдсѣдатель на Съединенитѣ Държави, Г-нъ Харисонъ прпе да стане професоръ въ единъ факултетъ по правото. Добрѣ ще е ако нѣкой отъ Европейскитѣ невлаждѣщи князове да послѣдватъ примѣра на Прѣдсѣдателя Харрисона.

Единъ Германски професоръ прпсметва че въ първото си пжтншествие което Кодумбъ направи той издвигна около 38,000 лева зл. Годишната плата на единъ Адмиралъ тогава била около 1.600 лева, на кнѣзатѣ ся плащало около 1000 лева, на докторитѣ около 2000 лева годишно, и около 13 лева мѣсечно на моряцитѣ.

Споредъ скоронната статистика, има 131,823 чловѣци, които работятъ въ минитѣ за каменитѣ въглица въ Франция. Отъ тѣзи 93,92 работятъ подъ земята и 37,870 надъ земята. Отъ тѣзи които работятъ подъ земята 5,331 сж дѣца по-млади отъ 16 години; а отъ тѣзи които работятъ надъ земята 3.986 сж жени и 4,820 дѣца.

Медицинскитѣ ученици миналата година въ Германия бѣхъ распрѣдѣлени въ университетитѣ по слѣдующийтъ начинъ: Берлинъ имаше 1185 ученика; Боннъ 325; Бреславъ, 292 Ерлангенъ 424; Фрейбургъ, 481; Гойсенъ, 172; Готтингенъ 206; Грифсвалдъ. 393; Халле 283; Хайделбургъ, 278; Йена, 212; Кнелъ 385 Кенигсбергъ, 266; Мюнхенъ, 1443; Ростокъ, 138, Страсбургъ. 333 Тюбингенъ 230; Вуртзбургъ 743; Лайпцигъ, 834; Марбургъ, 266.

Вжтрѣ въ тридесетъ години, годишното произведение на среброто въ цѣлия свѣтъ ся е увѣличило отъ 200,000,000 лева на около 750,000,000 лева. Прѣди тридесетъ години Съединенитѣ Дър. въ Америка произвеждаха сребро за по малко отъ 25,000,000 а днесъ произвежда за повече отъ 300,000,000 л. годишно. При доволно насърчаванне Мексика може сама да постави всяка година повече сѣбро (silver bullion) на пияцата отъ колкото цѣлия свѣтъ поставяше въ 1860 година.

Селско Хозяйство.

Захаръ отъ цвекло.

Една отъ новитѣ индустрии, които ся обѣщава да обработи до голѣма степенъ Американската вътрешна търговия, е правението захаръ отъ цвекло. До сега тѣ зависать за най-голѣмата частъ захаръ, за тѣхната си пияца на островитѣ; нъ наскоро ся въвело цвеклото, както и въ Германия, което ще имъ достави голѣмо количество захаръ за тѣхното употребление. Нѣма сумнение, че и ний можемъ да произведемъ голѣмо количество цвекло, или захарна трѣстника отъ които да ся снабдимъ съ захаръ нежели да купуваме чуждата. Има добро поприще за единъ прѣдприемчивъ Българинъ за да спечели пари и да стори добро на отечеството си.

АМЕРИКАНСКАТА ЦАРЕВИЦА ВЪ ЕВРОПА.

Споредъ послѣдний рашпортъ на Земледѣлското Отдѣление въ Вашингтонъ, относително житата и миспритѣ, сдѣлхъ много малкъ процентъ отъ Американски кукурузъ отива въ Европа. При всичко че голѣми усилия сж ся направили за да ся въведатъ Американскитѣ земни произведения въ Европейската пияца, резултатътъ не е билъ съвършено задоволителенъ, ако и до нѣкадѣ да ся е успѣло въ това. Може наиздрво да ся каже, обаче, че каквото ся е сторило, е най-малко да рѣчемъ, оправдало всичкитѣ трудове, които сж ся направили за да ся въведе царевицата за софритѣ на Европейцитѣ, и ся е усигорилъ успѣхъ за въ бждѣще. И тѣй, като на Югъ и Западъ въ Америка земледѣлнето зема по-голѣмъ размѣръ, то и този въпросъ за отваряние по-голѣма пияца въ Европа за Американски произведения става по-сериозенъ.

Като говори за това "The Chicago Herald," той загатнува, щото новия Агрикултуренъ Секретаръ да настоява и да дава ефективна поддръжка на агентина на този Департаментъ, въ неговитѣ трудове да направи Европейцитѣ да оцѣняватъ царевицата като добра човѣческа храна. Послѣдния Секретаръ на Земледѣлнето говори най-похвално за добритѣ слѣдствия, които сж ся сполучили чрезъ агентина на Земледѣлческия Отдѣлъ. Добритѣ слѣдствия отъ царевицната пропаганда, той казва, управлявана сравнително съ малко разноски на Отдѣлението, ся най-ясно показва, като ся отнесеме до цифритѣ означающи Амер. износна търговия. До когато царевицата ся употребяваше въ Европа само като храна за добитѣка, нейното изнасяние отъ Америка зависаше отъ изобилнето и ефтинията ѣ, по която причина тя ставаше ефтина. Но ако

сравнимъ износътъ ѣ отъ миналата година съ онази въ 1890, казва Секретаря на Земл. Отдѣление, самата година въ която царевицния износъ е билъ колкото и въ по-прѣдната година, намѣрено е, че когато цѣната въ нея година, въ врѣме на товарянието ѣ въ кораби, бѣше около 2 лева бушела, цѣната въ 1892 г. бѣше по срѣдъ около 2.75 лева, едно подскачанне отъ около 33 на сто. Когато други причини може да сж помагали за достиганне на този резултатъ, пакъ този успѣхъ ся главно дължи на енергичната дѣятелность, която въ послѣднитѣ години ся е направила отъ страна на Американцитѣ, за да продаватъ царевицата си на Европейцитѣ, като годна храна за човѣчески сжщества.

Спорѣдъ прѣсмѣтванията на послѣдний Секретаръ на Земледѣлскій Отдѣлъ, увѣличената сума на земледѣлскитѣ пари по причина на повдиганнето на цѣнитѣ е съ суммата 52,000,000 лева. Възможно е че въ идущитѣ четири години тази сума да ся увѣличи още на четири или петъ пѣти. И ако настоящия Секретаръ на Земледѣлскій Отдѣлъ може да помогне за постиганнето на това слѣдствие, съ насърчаванне приготвянето на царевица за употребление за човѣческа храна въ Европа, то той ще направи най-важна услуга на отечеството си.

КНИЖНИНА.

Получихъ ся въ редакцията слѣдующитѣ книжки и списания:

1. *Мисль*, списание за наука, литературата и критика. Редакторъ, Д-ръ. К. Кръстевъ, Пловдивъ.
2. *Изборъ* Илюстрирано Списание за ученици и ученички, подъ Редакцията на Иванъ Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ, издава печатницата Иосифъ Алкалай, Руссе.
3. *Домашенъ Приятель*, Редакторъ А. С. Цановъ, издава, Българското Евангелско Дружество София.
4. *Православенъ Проповѣдникъ*, издаванъ въ Самоковъ.
5. *Опитъ възрѣху Въображението*, Отъ Иосифъ Аддисонъ, прѣводъ отъ Английски. Намира ся за проданъ въ Книжарницата на Иванъ Б. Касжровъ, София.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистната Епископална Миссия, Свищовъ.

Отговорникъ: С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ, Печатница "На дѣжда."